

Tommaso Cimino, Michal Černík, Lenka Daňhelová,
Antonín Drábek, Vlasta Dušková, Melina Gennuso,
Filadelfo Giuliano, Dráža Holmannová, Elena Chiodi,
Kateřina Komorádová, Michael Lorenc,
Angelo Mattone, Patrizia Milinovich,
Maria Pia Monicelli, Marcela Pátková Linhartová,
Anila Resuli, Kateřina Rudčenková,
Daniela Cattani Rusich, Bedřich Stehno,
Guglielmo Tocco, Marie Veselá

Dammi la mano, gioia mia
Podej mi ruku, radosti moje

antologie

Praha, Vicenza 2010

© *Tommaso Cimino, Michal Černík, Lenka Daňhelová, Antonín Drábek, Vlasta Dušková, Melina Gennuso, Filadelfo Giuliano, Dráža Holmannová, Elena Chiodi, Kateřina Komorádová, Michael Lorenc, Angelo Mattone, Patrizia Milinovich, Maria Pia Monicelli, Marcela Pátková Linhartová, Anila Resuli, Kateřina Rudčenková, Daniela Cattani Rusich, Bedřich Stehno, Guglielmo Tocco, Marie Veselá, 2010*

© *Filadelfo Giuliano, Zdeněk Frýbort, translation, 2010*

© *Lenka Čočková, illustrations, 2010*

© *Radka Šimková, cover illustration, 2010*

© *Antonín Drábek Balt-East, edition, 2010*

ISBN 978-80-87283-29-5

T o m m a s o C i m i n o

Quella notte

Alla mia ciàccula

*Ti rivedo in tutti gli angoli
che il cielo quando fa i capricci
manda in frantumi, fra i riverberi
della mia febbre e nei miracoli -*

chissà se è giusto crederci...

Quando eravamo giovani e tu più ancora di me
ti affrettavi a sorridere sempre col tuo verde
invito fra le palpebre, un pomeriggio estivo
andavi dalla chiesa verso il parco, una maglietta
bianca pareva una bandiera, e i tuoi seni
le onde che hanno il salino e bruciano e s'alzano
e abbassano - anche la pace si trova, nel mare,
puoi sorridere, lo so che mi capisci solo tu...

Non pensare, non pensarci più,
tenta la via come io la cerco verso te:
assicurarti poi i sorrisi, non sarebbe scemo?

Dirti "Ce la faremo" come adolescenti -
io voglio darti più di amori brevi

o lunghi tentennii del cuore, pause

e incomprensioni, io voglio darti me:
e tu sai che colto, complicato e disponibile
si dice quando altro non si può
perché è difficile – ma siamo in due, lo sai bene...
E verrò a prenderti, non ti abbandonerò:
conosco già la via dove ripara
il sole al pomeriggio e le finestre fanno freddo
a notte per le sigarette, nel tardo autunno.

Non pensare, non pensarci più:
non è giusto aspettare - posso attenderti io,
che sono sempre con te, anche stasera,
quando mi dici “Io non voglio crescere” e bevo
le tue lacrime e i tuoi occhi e ti dico che ti amo
e mi capisci – sorrideremo del tuo dente storto
di come solo noi sappiamo pazientare,
delle chiese a notte e del freddo.
Dammi la mano, amore mio, ciàccula ruci,
hai sonno? Andiamo a casa –
sei tu la mia casa quando ci separiamo,
quando guardi nel vuoto e pensi fra te alla felicità.
Dammi la mano, gioia mia, ti amo.

Ona noc

Vidím tě zas už na každém rohu.

Obloha, když ji to popadne,

prý se na kusy tříští, v odlescích

mé horečky a v zázracích –

bůhví, má-li se tomu věřit...

Když jsme byli mladí a ty víc než já,

honem ses pokaždé usmála s nazelenalým pozváním.

V přivřených očích, jednou odpoledne,

v létě, šlas z kostela k parku, tvé bílé

tričko bylo jak prapor a tvá ňadra

jak slané vlny, co žhnou a plynou

nahoru a dolů – v moři ale bývá i klid,

jen se usmívej, nikdo jiný, já to vím, než ty mě nechápe...

Nemysli na to, přestaň na to myslet,

zkus jednu z cest, jako já ji hledám k tobě:

zařídít, aby ses usmívala, nebyla by to hloupost?

Říkat “dokážeme to” jako zamlada,

já ti chci dát víc než kratičká milování

nebo dlouhá váhání srdce, odmlky

a nepochopení, chci ti dát sebe:

a ty přece víš, že vzdělaný, komplikovaný a ochotný se říká,

když nic jiného se říci nedá,

snadné to není – jsme na to ale dva, jak víš...

A přijdu si pro tebe, neopustím tě:

teď už znám cestu, kam odchází

odpoledne slunko a okna jsou v noci

studená od cigaret, v pozdním podzimu.

Nemysli na to, přestaň na to myslet:

není dobře čekat - čekat mohu já na tebe,

jsem s tebou pořád, i dnes večer,

kdy mi říkáš “já nechci dospívat” a já piji

tvé slzy a tvé oči a říkám ti, že tě miluju

a ty mě chápeš – usmějeme se tvému křivému zubu

a tomu, jak jenom my umíme být trpěliví,

a kostelům v noci a chladu.

Podej mi ruku, láska moje, jsi má ciàccula ruci,

chce se ti spát? Půjdeme domů –

můj domov jsi ty, i když nejsme spolu,

když se díváš do prázdna a myslíš na štěstí.

Podej mi ruku, radosti moje, miluju tě.

La pioggia di resina

Alla mia Cosa Ruci

Scomparemo

quasi senza vedere l'effetto
che avrà la nostra voce sulle cose:
non fa difetto il suono ma la forza
impressa dalla bocca alle preghiere -
e solo d'amore si prega, per noi.

Che giunga calmo e non vada tanto in fretta
lontano dal quartiere conosciuto, che suoni
più di una musica gradita o di un regalo.

Eccolo presso: ha toccato il tuo viso,
ed io sento più inutile certo chiamarlo
e farmi con strepiti ed urla sentire -
una ragione sarà per cui tu sei felice,
non oggi, domani, più tardi, fra un anno chissà.

Chi mi chiede di me non vuole
rubare alla mia solitudine un grano di sabbia:
come tutti gli amanti rispondo che sono felice,
ed è vero fintanto che esisti.

La pioggia che cade di resina sui miei capelli
non si scosta e poi brucia - tu capisci
da come rinnovo il silenzio il mio amore.

Pryskyřnatý déšť

Mizíme

a málem si ani nepočkáme,

co náš hlas udělá s věcmi:

vada není ve zvuku, ale v síle,

jíž ústa vtiskla modlitbám –

a jedině láskou můžeme se modlit, za nás.

Ať klidně dorazí a rychle neodejde

daleko od známé čtvrti, ať zazní

několikerá milá hudba, či dar.

Už je tu: dotkl se mé tváře

a já vím, že víc než bylo, je marné volat volat ho teď.

A jakotem a křikem nechat se slyšet –

že jsi šťastná, to nějaký důvod mít bude,

ne dnes, zítra, potom, možná za rok.

Kdo se mne po mně ptá, ten chce

mé samotě ukrást zrnko písku:

odpovím, jako každý milenec, že jsem šťastný,

a je to pravda, dokud existuješ.

Pryskyřnatý déšť, co mi padá do vlasů,

mi neuhýbá a pak pálí – ty přece chápeš,

z čeho a jak obnovuji mlčení, má lásko.

Michal Černík

Odpověď čtenářům

Už se mne neptejte,

proč píšu.

Je to stejné, jako bych odpovídal,

proč žiju.

Moje verše zůstanou jen pokusem

přeložit se do slov.

Mluvím o dětství, o lásce, o pravdě,

tedy o tématech věčných jako skála.

Příboje dějin o moc víc neopracovaly

ani lidskou povahu a city.

Nic si nenamlouvám o nesmrtelnosti lidského díla.

Může být pouze trvalejší než jeden život,

anebo jedna epocha.

Přesto dělám vše s takovou opravdovostí,

jako by to mělo přetrvat navždy.

Chci se podílet na všem,

co činí život lepším,

a věřím, že je to i v moci slova.

Risposta ai lettori

Non chiedetemi più
perché scrivo.

Sarebbe come chiedermi
perché vivo.

I miei versi saranno solo un tentativo
di trasformarsi in parole.

Scrivo dell'infanzia, dell'amore della verità,
temi eterni come le rocce.

La storia non ha cambiato l'indole umana.

Non credo all'immortalità delle opere dell'uomo.

Possono essere più durature di una vita
o di un'epoca.

Eppure faccio ogni cosa con tale serietà
come se dovesse durare per sempre.

Voglio far di tutto

per rendere la vita migliore

e credo che questo sia nel potere delle parole.

Srozumitelný život

Babička Šulcová dlouhá léta
žila sama.

Až umřu, říkala,
musím mít uklízíno.

Ještě by mě lidi pomluvili,
že jsem byla nepořádná.

Vybílila stěny chalupy,
natřela dveře a rámy oken,
prohloubila studánku ve sklepě,
nechala vyspravit střechu,
na dvorku i v chalupě se zbavila
všeho haraburdí
a cenné věci rozdala.

Pak umřela tak samozřejmě, jako žila.

Dávno nechodila do kostela,
nepotřebovala žádné náboženství,
ani jinou cizí víru.

Byla dost chytrá,
aby pochopila smysl života sama.

Byla dost moudrá,
aby pochopila i smysl smrti.

Byla dost silná,

aby dokázala žít i zemřít,
a byla tak veliká,
že naplnila životy jiných.

A já si jen přeji být alespoň trochu
tak nádherně samozřejmý a srozumitelný.

Una vita alla luce del sole

Nonna Šulcová visse a lungo sola.

Quando morirò, diceva,
devo avere tutto in ordine,
altrimenti la gente dirà
che ero disordinata.

Ho imbiancato le pareti della baita,
ho riverniciato le porte e le finestre,
ho scavato una sorgente in cantina,
mi sono fatta riparare il tetto,
mi sono sbarazzata delle cose inutili
e ho regalato quelle di valore.
Dopo sono morta così com'ero vissuta.

Non andavo in chiesa,
non avevo bisogno della religione
e di nessuna fede.

Ero abbastanza intelligente
per capire da sola il senso della vita
e abbastanza saggia
per comprendere anche il senso della morte.
Ero abbastanza forte
per saper vivere e morire
e ero così grande da riempire le vite degli altri.

E io mi auguro di essere almeno un po'
come lei.

Lenka Daňhelová

V každém městě tě někdo čeká.
Ráno zpěv v koupelně za tenkou stěnou.
Nízký let pěnkavy.
Pára z chladírenských věží
srůstá s oblaky.
Každá řeč je tvá.

In ogni città qualcuno ti sta aspettando.
Al mattino il canto dietro la sottile parete del bagno.
Il basso volo del fringuello.
Il vapore delle ciminiere di raffreddamento
si aggiunge alle nuvole.
Ogni lingua è tua.

O sedmé ráno
jsou dveře kostela i sex shopu
dokořán rozzívané.

Větrá se tíseň.
Kostelník v kýblu vynese
spadanou omítku.
Prodavač zamete
a pak za sebou zamkne.
Žiješ v mých slovech. Žiješ jimi.

Ore sette del mattino
il portone della chiesa e il sex shop
spalancati completamente.
L'angoscia sta prendendo aria.
Il sagrestano sta portando via nella secchia
l'intonaco ceduto.
Il commesso spazza
e chiude dietro di se la porta a chiave.
Stai vivendo nelle mie parole. Vivi con esse.

Do italštiny přeložil Primož Sturman

Antonín Drábek

Bartolomějská

V Bartolomějské je hospoda,
kde po hádce opilec kamaráda ubodá.
Dům, kde se spouštějí děvky a štěnice,
to je Bartolomějská ulice.

Je tam jeden dvůr,
schodiště s pavlačí,
světničky bez vzduchu
a v nich staří mládenci.

Blázen, kdo myslí,
že zdi v Praze nepláčí.
V nich zbytečně žiješ a zbytečně zemřeš
a nevíš o slunci.

Bartolomějská

Nella Bartolomějská c'è un'osteria
dove dopo un litigio un ubriaco accoltella un amico.
La casa, dove si prostituiscono puttane e cimici,
questa è la via Bartolomějská.

C'è la un cortile,
una scala con il ballatoio,
stanzette senz'aria
dove ci vivono gli scapoloni.

Pazzo chi pensa che a Praga i muri non piangano.
Ci passi inutilmente tutta la vita così come ci morrai
senza sapere del sole.

Vzpomínka

Ty sloupy na mostě Legií,
po něm jsme zlehka šli mezi lvy.
Ve světlech jsem ti vlíbal náhrdelník na šiji
nad zrcadlem města, v písni Vltavy.

Po mostě Legií se vracívám do města
k palácům, k trigám vítězným.
Praho, jsi rozzářená bílá nevěsta!
Vždycky jsi sváteční, i když se nežením.

Mosty se pnou a já se vracím plný touhy,
jsi stále se mnou, jak je život dlouhý.
Co na tom, že nasněžily roky na hlavu.

Zdobenou světly a mosty,
krásou i polibky dívky,
vzpomínám Prahu a Vltavu.

Ricordo

Le colonne del ponte delle Legioni
attraverso cui andavamo pian piano tra i leoni.
Sotto le luci baciandoti ti misi la collana
sopra lo specchio della città, al canto della Vltava.

Attraverso il ponte delle Legioni tornavo in città
verso i palazzi, verso le carrozze.
Praga, splendida sposa bianca sei sempre in festa.

Adornata di luci e ponti,
bella anche per i baci di una ragazza,
ricordo Praga e la Vltava.

V l a s t a D u š k o v á

Resumé

V tobě i ve mně
jak v městě prázdném
vítězství bez úsvitu
a ruce bloudí ve vlasech
poslové od soucitu
a dávná ANO vyčpěla
kostky jsou rozhozeny
Bartholdi něžně rezonuje
v tobě i ve mně němý

Riassunto

In te e in me
come nella città vuota
la vittoria senza aurora
e le mani vagano nei capelli
il lontano Sì orami sapeva di stantio
i dadi hanno deciso
Bartholdi risuona
teneramente silenzioso
in te e in me

Tou cestou mezi domy

už nevrátit se
Aby tak zůstala
milost nad hlavami
kdy bájný závoj slunovratu
postává za dveřmi

A kdesi v kapse peníz štěstí
maličký sice
maličký okov na kotníku
vleče svou botku k pokušení

Mihnul se nocí Pierotův stín
flétnovým krokem dávného smutku
však v koutku úsměv blažený
Zavěsil slunce mezi domy
Tou cestou ve dne tak všední

questa via tra le case

per non tornare più
Perché la grazia
resti sopra le teste
quando il velo dei solstizi
si fermerà a oziare dietro le porte

E da qualche parte in tasca la moneta della felicità
a dire il vero piccolina
un minuscolo ceppo alle caviglie
porta la sua scarpetta alla tentazione

L'ombra di Pierrot balena di notte
riportando dietro a passo di danza
una vecchia tristezza
ma in un cantuccio appare un sorriso strano
Ha appeso il sole tra le cose
e prosegue nel giorno così feriale

M e l i n a G e n n u s o

Nuove aurore

Parlami di quel cielo ormai lontano
che non sa coprire le paure
di queste stanche primavere,
neppure la voce del vento
che arriva dal mare
riesce a far rifiorire
quel fiore selvatico
cresciuto a fatica sul pendio
in attesa che un desiderio s'avverasse.
Sotto un corteo di stelle
sospese in questa notte d'ansia,
ai silenzi s'abbracciano minuzie di frasi
che legano il presente al tempo
che mai più tornerà.
Frullano ali di farfalla, rincorrono la vita,
le carezze di questa parvenza di vivere,
volgono lo sguardo a nuova aurora
per rinnovarsi in una danza gitana
all'aria di mare.
Insegnami a non sfogliare il tempo
troppo in fretta, ad essere libera
di somigliare a una gemma
ancora da sbocciare
adesso che tutto attorno a me
non somiglia più a niente.

Nové úsvity

Povídej mi o teď už dalekém nebi,
co nesvede překrýt obavy
těchto znavených jar,
ani hlas větru,
přicházející od moře
nesvede znova mít ke květu to,
co tu divoce roste
stěží na svahu
a čeká tam, že se naplní touha.
Pod procesím hvězd
zavěšených v této úzkostiplné noci,
tichem se nechávají obejmout drobkou vět
svazující přítomnost s časem,
co se už nenavrátní.
Víří křídla motýla, dohánějí život,
pohlazení zdejšího zdání života,
aby ožily v cikánském reji
vánkem od moře.
Nauč mě nelistovat v čase.
Rychleji než je třeba, podobat se,
zachce-li se mi, pupenu,
co dosud nevyrazil v květ,
právě teď, kdy všechno kolem
se už nepodobá ničemu.

Autunno

Qui,
in questo sonno di foglie
dove tutto appare morto, sconfitto
sento il mio dolore germogliare
ramificarsi attorno alla mia anima
nella consapevolezza che apparirà
sull'acqua che scorre trafitta
da canne macerate dal fango.
Il fiume lo porterà lentamente
là dove i silenzi hanno lasciato
i solchi che hanno diviso la mia vita.
Getterò sulle canne il tormento interiore
chiuderò i miei occhi per non rivelarlo
e l'amore che ho dentro
lo affiderò al vento.
Non si perderà, attraverserà il sole
lo vedrò veleggiare affinché vada altrove
lontano da me stessa e da chi non comprende.
Stanca di vederlo in prigione
di non vederlo danzare anche sotto la pioggia
di vederlo piegare, di vederlo calpestare ...

Podzim

Tady

v této dřímotě listoví,
kde všechno, zdá se, poraženo zhynulo,
má bolest klíčí, cítím,
jak se větví kolem mé duše
a vím, že se objeví
na vodě, jež plyne, probodena
rákosem zmáčeným v bahně.

Řeka ji pomalu odnáší tam,
kde ticha zanechala
brázdy, co mi rozpúlily život.

Do rákosí odhodím soužení, která mám v sobě,
zavřu oči, aby v nich nebylo znát,
a lásku, co v sobě chovám,
svěřím větru.

Neztratí se, projde sluncem,
spatřím ji odlétat, aby byla jinde,
daleko ode mne i od toho, kdo nechápe,
už nechci vidět ji uvězněnou,
nevidět ji tančit třeba i v dešti,
vidět ji sehnutou, pošlapanou...

F i l a d e l f o G i u l i a n o

Lido Spampinato

Vorrei dirti che c'è ancora
il lido Spampinato.
Domeniche assolate
che non abbiamo vissuto.
Ha senso questo cercarti,
quest'assenza che si prolunga
oltre ogni limite?

Pláž Spampinato

Chtěl bych Ti říci, že ještě je
Pláž Spampinato.
Slunné neděle,
které jsme neprožili.
Nemá smysl Tě hledat,
nemá tu smysl nepřítomnost,
která nikdy nekončí.

Marta

La chiamata arrivò all'improvviso.
Non eri pronta.
Per il tuo ultimo viaggio
portasti solo l'essenziale.
Volevano che vedimassi il biglietto
coloro che si affollano
davanti al tabellone degli arrivi e delle partenze.

Marta¹

Volali Tě náhle.
Nebyla jsi připravena.
Přinesla sis sebou
jen málo věcí.
Chtěli, aby sis označila lístek,
lidé, kteří se kupili
před vývěsní tabulí odjezdů a příjezdů.

(Footnotes)

¹ Marta byla česká dívka, která zemřela v Aquile během zemětřesení

D r á ž a H o l m a n n o v á

V ranní mlze

v ranní mlze, říkám si drze
o políbení
zdrženlivost odbržděná
sedá si ti na ramena
v mlze ranní, když se bráníš
mému chtění

v matné touze políbím dlouze
povadlá ústa
v očích rozvernost záblesků
nechci hrát další grotesku
v touze matné, své zuby zatnem
abys tu zůstal

v zrádném pnutí, mám sto chutí
hodně nahlas klít
tapety studu strhávat
testovat, jak budeš mě hřát
v pnutí zrádném pak den za dnem
smíš mě potěšit

v nočním tichu, máš jinou příchut'
hladce neznámou
jinou než v té mlze ranní
do žil se ti vkrádá spaní
v tichu nočním, na bělmu očním
povídám si s tmou
osamělá...

Nella nebbia mattutina

nella nebbia mattutina chiedo
sfacciata d'essere baciata
la mia timidezza
ti si siederà sulle braccia
nella nebbia mattutina quando ti protegge
dalla mia volontà

nel desiderio sbiadito bacerò a lungo
la bocca avvizzita
negli occhi l'allegria dei lampi
non voglio fingere d'essere grottesca
nel desiderio sbiadito serrerò i denti
perché tu rimanga

ho cento desideri
imprecare ad alta voce
abbattere i muri della vergogna
provare a vedere come mi riscalderei
quindi giorno dopo giorno
mi potrai consolare

nel silenzio della notte hai un altro sapore
un po' sconosciuto
diverso da quello che hai nella nebbia mattutina
il sonno ti si insinua nelle vene
nel silenzio della notte, nel bianco degli occhi
chiacchiero con l'oscurità
sola...

Vítr v záclonách

vítr v záclonách
cuchá vlasy lednovému dešti

vítr v záclonách
zamlžený pohled nevyleští
není nač se ptát
počasí se mění
spadl listopad
do stop zapomnění

vítr v záclonách
bloumá mezi vyřčenými slovy

vítr v záclonách
utopený povzdech nevyloví
není proč se bát
poslední z hvězd padá
ztuhl prstoklad
noty neposkládáš

falešný tón
navodil on
falešný hlas
zastavil čas
v záclonách

Il vento tra le tende

il vento tra le tende
scompiglia i capelli alla pioggia di gennaio

il vento tra le tende
non pulisce lo sguardo annessato
non c'è nulla da chiedere
il tempo cambia
novembre è caduto
nelle orme dell'oblio

il vento tra le tende
vaga tra parole già dette

il vento tra le tende
non recupera il respiro affogato
non c'è motivo d'aver paura
cade l'ultima stella
la partitura si è irrigidita
non comporrai nessuna nota

un tono falso
una voce falsa
il tempo si è fermato
tra le tende

E l e n a C h i o d i

Al bar

Non sento più le voci,
non ricordo se piove ancora;
mi rifugio nel latte caldo a contemplare
occhi dalle inclusioni del marmo
e vivo.

V baru

Hlasy už neslyším,
prší venku? Nevzpomínám si;
uchyluji se do teplého mléka, abych
tam rozjímala nad očima s úlomky mramoru
a žila.

16 dicembre

Ho bruciato tutta la prosa e senza vergogna,
mi son regalata la poesia;
portavo addosso un abito di un viola sacro,
quasi trasgressivo.

16. prosince

Spálila jsem prózu a beze studu
si dala darem poezii;
na sobě sakrálně fialové šaty,
byl to skoro hřích.

Kateřina Komorádová

Mal Princ

Však se jednou objeví
mj Malý Princ
v těle dospělého.

A j se nebudu ptát,
odkud se vzal;
přijmu ho takového,
jak Je,
protože jen tak to Je sprvn,
protože jen tak mám šanci,
že ho v davu pološilenc
neminu.

Il Piccolo Principe

Un giorno il mio Piccolo Principe
apparirà in un corpo adulto.

Io non chiederò
da dove sia venuto;
lo accetterò
così com'è
perché solo così potrò
notarlo
tra la folla dei temerari.

Bezčasí

Nahlížíš do mě tiše,
pokaždé v noci,
sám a nepřistížen,
jak vzpomínka stoupáš
do mé náruče.
Paprskem něhy
poutáš si mě k sobě,
z aorty vylitý
mně přímo na víčka.

Pevný stisk
a pak - bezčasí.

Čtu ti ve tváři
příběhy psané Braillovým písmem
a nechci zapomenout ni písmenko,
i když vím, že našemu příběhu
nepatří ani jedno z nich.

Nahlížíš do mě tiše
a já stejně tiše otvírám.

Fuori dal tempo

Mi guardi furtivamente,
sempre di notte,
arrivi tra le mie braccia
come un ricordo.

Un contatto forte
e sono fuori dal tempo.

Leggo sul tuo volto
storie scritte con il Braille
e non voglio dimenticare i caratteri delle parole,
anche se so
che non fanno parte della nostra storia.

Mi guardi furtivamente
e il mi apro piano silenziosamente.

M i c h a e l L o r e n c

V růžové zahradě

Co mi ty růže chtěly...

Bezútešnou lásku na neděli,
tkanivo hudby
spálené na uhel ticha,
hlínu poznání
a chuť k růstu v ní?

Nic tady není na počkání,
všechno už je
a teprve se děje
v líném zrání
beznaděje.

I zeď je pouhým počátkem
dlouhé cesty k hradbám,
když v podhradí jsou zasnuby
a na cimbuří svatba...

Nel giardino delle rose

Cosa volevano le rose da me...

Un desolato amore per la domenica
un pezzo di musica
bruciato nel carbone del silenzio,
il terriccio della conoscenza
e il desiderio di crescere con lei?

Qui non c'è nessuna attesa
c'è già tutto
si tratta solo
di maturare pigramente
senza speranza alcuna

Anche il muro è solo un inizio
un lungo viaggio verso le mura
quando sotto l'acropoli c'è il fidanzamento
e nel pinnacolo le nozze...

Ester

Koupeš se ve světle
zelených lampionů,
když krev je tma
a tma je krev,
když ladíš srdce zvonu.

Omýváš tělo z lamp,
věrná svému jménu,
když má tě smrt
a smrt tě má
bílou jako stěnu.

Můj zpěv ti vyzouvá
boty i s obutím,
když znak je kříž
a kříž je znak
života bez smrti.

Ester

Ti bagni nella luce
di lampioni verdi
quando il sangue è oscurità
e l'oscurità è sangue
quando accordi il cuore della campana.

Lavi il corpo delle lampade,
fedele al tuo nome
quando ti ha la morte
e la morte ha te
bianca come una parete.

Il mio canto ti toglie
le scarpe
quando il segno è croce
e la croce è segno
della vita senza la morte.

Angelo Mattone

In ricordo di Cesare Pavese

Il tempio della scrittura si dischiuse, avvolgendoti
prima ancora che il tuo talento potesse risplendere.
Erato, musa volubile.
Ti chiese, aedo, un prezzo esorbitante,
che non esitasti a pagare.
La tua precocità fu frenesia,
desiderio smodato di vita,
corsa a perdifiato ché non giunse a destino.
Quale? La conversione, nascondimento dell'anima ti fu
compagna di vita
quando, accantonati i libri, tentasti la sorte,
infelice e tenero, disarmato ed aggressivo.
Genialità e cultura sostituirono la vita per anni.
L'inanità giunse, attesa ed accolta, in quell'albergo dal nome
ridondante
in una notte calda di agosto,
allorché la spuma del mare
non generò Afrodite.

Při vzpomínce na Cesara Pavese

Chrám psaní se pootevřel a zahalil tě,
než tvůj talent stačil zazářit.

Eratò, rozmarná múza,
po tobě, aedile, žádala vysokou cenu
a tys nezaváhal a zaplatil.

Předčasnou zralostí ti byla dychtivost,
nadměrná touha žít,
bezdechý úprk, co nedorazil k osudu.

K jakému? Konverze, úkryt duše, tvá životní družka,
poté cos odložil knihy a vsadil na jednu kartu,
nešťastný a něžný, bezbranný a agresivní.

Genialita a kultura, letité náhrady života
a očekávaná a přijatá nicotnost do hotelu s přebujelým
jménem dorazila oné horké srpnové noci
poté co mořská pěna
nezrodila Afroditu.

Disincanto

Giullare senz'anima che corre,
disorientato, da una brughiera ad un giardino.
Silenzio dentro, clangore fuori.
Sono armi o risate: il tempo, aruspice, dirà.
Dai sogni nascono gli incubi o è vita?
Il pianto pulisce l'anima o genera solo angoscia.
Nascondimento o separazione : il tempo incalza.
Il buio infinito non è disincanto?

Rozčarování

Jak běží toulavý kejklář bez duše,
nevěda kudy kam, z vřesoviště do zahrady.
Ticho v sobě, vřískot venku.
Zbraně či zasmání: haruspex poví.
Rodí se ze snů zlé sny, nebo je to život?
Pláč omývá duši, nebo plodí jen úzkost.
Ukrývání či od sebe: čas naléhá.
Není nekonečná tma rozčarování?

Patrizia Milinovich

Oltre il muro

Vorrei vedere acqua
quando i suoni mi raccontano pioggia
e con il gesto consueto
ripararmi gli occhi,
se il sole mi confessa il giorno.

Ma non so trattenere il bianco
quando nevicata,
non so fermare il il passo
prima che diventi fango.

Za zdí

Chtěla bych vodu vidět,
když zvuky mi vyprávějí déšť,
a jak to obvykle dělám -
zaclonit si oči,
když se mi slunce přiznává ke dni.
Neumím však zadržet běh,
když sněží,
neumím se zastavit v chůzi,
ještě než je ze sněhu bláto.

Eppure

L'immensità degli attimi
scivola
tra le fessure della dita
al solo posar della mano
all'orizzonte.

Potresti dissetarti.

Ma manca sempre un verso
che colga l'ombra dei fiori.

A přece jenom

Nezměrnost okamžiků
prokluzuje
mezi prsty,
stačí položit ruku
na obzor.

Mohla bys uhasit žízeň.

Vždycky však chybí verš,
co by zachytil stín květin.

Maria Pia Monicelli

Cuore

Non puoi nasconderti a me
lo sai
il cuore arriva
dove non arrivano gli occhi
Dietro di te ci sei tu
restauratrice delicata
dei tuoi sorrisi spenti
illuminati agli occhi
solo agli occhi
Intingi nelle lacrime
i colori della gioia
Monnalisa triste
Vedo i lembi neri
coperti dall'azzurro
ma li vedo
li sento
ricami d'oro il tuo
sudario
consumandoti gli occhi
per occhi ciechi
ma io ti vedo e ti leggo
ascolto la nenia

dentro una risata
sento lo schiaffo
che tu chiami carezza
e sanguino
del tuo sangue
Soffri nel tintinnio di un brindisi
alzi il calice alla vita
sulle labbra assaporo
veleno.

Srdce

Nedokážeš se přede mnou ukryt
to přece víš
srdce umí dorazit tam
kam oči nedorazí.
Za sebou máš sebe
křehkou obnovitelku
vlastních pohaslých úsměvů
rozsvícených v očích
pouze v očích
smáčíš v slzách
barvy radosti
smutná Monalízo.
Vidím černé rámečky
ukryté pod blankytem

ale já je vidím
cítím je.
Vyšíváš zlatem
svůj rubáš
a kazíš si zrak
kvůli slepým očím
já tě však vidím a čtu si tě
slyším žalozpěv
v zasmání
cítím políček
ty tomu říkáš pohlazení
a krvácím
tvou krví.
Trpíš cinknutím přípitku
připijíš na život
a já ze rtů ochutnávám
jed.

Poesia

Nella penna mancava l'inchiostro
e quella rabbia era vernice
così infiammabile al gusto....

L'anima scaldiando
sfondava lo stomaco
pieno di quelle mine
che al primo respiro
spaccano il cuore

Nella penna mancava l'inchiostro
un letto asciutto in quella bocca
anche per una maledizione

- le lacrime non hanno colore-

Affondò il pugno
e strappò via la poesia
dal cuore
Dalla penna nacque
una goccia di pianto
Scivolò via la rabbia
in un fiume di parole
rosso di sangue
Annegò dentro se stesso
e con lui
anche il dolore

Poezie

V peru nebyl inkoust
a ten vztek to byl nátěr
na chuť tak hořlavý...

Duše kopala kolem sebe
prorážela žaludek
plný oněch min
co při prvním nadechnutí
rozlomí srdce vedví

V peru nebyl inkoust
suché lože v těch ústech
i z prokletí
- slzy nemají žádnou barvu -

Pěst vrazil do hrudi
vytrhl poezii
ze srdce
Z pera se zrodila
kapka pláče
Odplazil se vztek
v toku slov
zrudlém krví.
Utopil se v sobě samém
a s ním
i bolest

Marcela Pátřková Linhartová

Soltanto

Ragazzo, nasconditi nella tana del lupo.
La scala è crollata
non c'è dove andare.
Fino a ora le onde hanno beffato la solitudine.
Ha contato le dita dei folli
e i seni delle donne che ti giravano attorno.
Non c'è niente da aspettare.
Mi hai prestato la corda, il coltello, la pietra, il bastone,
t'è rimasto solo il nome...
Václav Ryčl.

* * *

Il pipistrello tende le orecchie,
è presto, è l'ora in cui gli animali
riposano. Qui e là dettagli di linoleum.
La ginnastica mattutina – le urla del bambino,
l'eco di una voce amorfa.
Il sole filtra attraverso la parete,
l'oscurità era sotto le palpebre degli occhi.
Voglio cantare negli occhi dei folli,
voglio cantare
la fiducia.

Jen

60

Schovej se, chlapče, do vlčí nory.
Schody se zbouraly,
není kam stoupat.
Dosud vlny houpají tvou samotu.
Spočítal jsi bláznů uhnílé prsty
a prsy žen, jež kolem prošly.
Není na co čekat.
Půjčil mi provaz, ostří, kámen, tyč,
jen jméno je tvé...
Václav Ryčl.

* * *

Netopýr uši napíná,
je brzy, je hodina klidu
zvěře. Sem tam detail linolea.
Ranní rozcvička – nadávka dítěte,
ozvěna amorfního hlasu.
Skrz příčky slunce proniká,
pod víčky očí stálá tma.
Chci zpívat bláznům do očí,
chci zpívat
o důvěře.

A n i l a R e s u l i

1.

il muro sorprende per come s'addice al tuo silenzio:
le parole si sa, assecondano ciò che detto è ridetto
e l'esserti - il non essere unici - ti è come un chiodo
che appende al muro l'addio, senza tralasciarne l'orma.
quante pietre hai sul cuore e quanto odore all'anima
nega il mio passo, il mutare del soffio sulla tua carne,
nella mia carne, divenuta tua ancora.

2.

le barche si baciano, con l'onda che alle loro labbra
poco a poco si frantuma. dove si poggia, la tua mano
forma un cerchio grande quanto l'ombra di una pianta
che poi s'allarga che pare un albero. e lì, in quel cerchio
appeso al tuo corpo, quasi a prescindere da esso,
m'osservo più volte

a dimenticarti.

1.

zeď umí překvapit tím, jak sluší tvému mlčení:
slova, jak známo, stvrzují, co vyřčením je zopakováno
a být si – nebýt jedinými – je ti co hřebík,
co větší na zeď sbohemdání a neopomene zanechat
stopu.

kolik kamenů leží ti na srdci a kolik vůně v duši
popírá můj krok, proměny dechu na tvém těle,
v mém těle, které se ti stalo kotvou.

2.

bárky se dotekem líbají, vlna se jim na rtech
pomalu tříští, tvá ruka, kam se položí,
vytvoří kruh velký jak stín toho, co roste
a narůstá, až vypadá jako strom, a tam v tom kruhu
zavěšen na tvém těle, málem jako bych si je odmyslel,
se často sleduji,

jak na tebe zapomínám

Kateřina Rudčenkov

Středomoří

Nalzala jsem se ve střeřozem
kdyř jsem dořla k moři

Muř ze sna se ptal
proč řiju sama po lytk v mořsk vodě
vzdálena od světa ostatních

Řekla jsem: nemřu jinak

Tohle je řivot o nmř jsem snila
uprostřed mělkých vod

Mediterraneo

Mi trovai nel mediterraneo
quando giunsi al mare

L'uomo del sogno chiese
perché vivo sola nell'acqua salata
lontana dal mondo degli altri

Dissi: altrimenti non posso

Questa  la vita che ho sognato
in mezzo alle acque poco profonde

Sbohem s větrem, po vodě, s kouřem

Přidejte ke mně šperky
a všechny důvody, které vedly k tomu,
že jsem se obvinila za vše,
co jsem ztratila.

Přidejte mi na cestu jídlo a třešňové cigarety,
pošlete mě po vodě a větru.
Zmizím s úlevou na skleněném horizontu.

Marně jsem vás chtěla přesvědčit,
že původ mého zoufalství
netkví v mé skutečné vině.

Addio nel vento, nell'acqua, nel fumo

Unitevi a me gioielli
e voi motivi che mi hanno portato
ad accusarmi per tutto ciò
che ho perso.

Datemi per il viaggio cibo e sigarette rosse,
mandatemi nell'acqua e nel vento.
Sparirò contenta nell'orizzonte di vetro.

Inutilmente volevo convincervi
che la causa della mia disperazione
non è nella mia colpa.

Vi auguro buona notte
e grazie per l'attenzione.

Daniela Cattani Rusich

E fai silenzio

E parlami addosso
- non ti sento -
ritorna a scrivermi sui sogni
il paesaggio della notte
con la lingua, con le mani.

Ho riscritto l'alfabeto
sillabando i sussulti del cuore
sopra fogli dipinti di neve,
ma bianco su bianco
non riesce a dire.

Forse un giorno capirò
la lingua muta delle cose,
il suono vago, impercettibile
che svanendo ci accarezza
nell'andare, passo a passo...

E finalmente... fai silenzio,
adesso che ti sto leggendo
sulla pelle ogni sapore
e costruisco intorno ai sensi
il vero senso dell'amore.

A děláš ticho

A mluv na mne těsně u mne
- neslyším tě -
a vrať se psát mi na sny
krajinu noci,
jazykem, rukama.

Přepsala jsem abecedu,
slabikovala škuby srdce
na sněhem pomalované listy,
bílé na bílém však
nesvede nic říci.

Jednou snad pochopím
němý jazyk věcí,
neurčitý zvuk, nepostřehnutelný,
co nás svým mizením hladí,
jak jde, krok za krokem...

A konečně... děláš ticho.
Zrovna teď, kdy ti čtu
na kůži každou příchut'
a kolem dokola smyslů buduji
pravý smysl lásky.

Di stessa madre

Passaggio d'ambra, mia straniera,
amaro sia il percorso intorno alla speranza:
lacrime a cristallizzare il volto nel dolore
scivolato dal quadro e reso carne umana.

Scorre anche il tuo sangue, mia straniera,
dai punti di sutura del destino
e mi addolora l'arco teso e immobile
sull'orlo incastonato del possibile.

Ma più stupisce sorella, mia straniera,
-di stessa terra e stessa madre-
il tratto differente del tuo andare:
canone inverso, verbo e disciplina...
là, dove fu per me soltanto il vento.

Z jedné téže matky

Jantarová pasáž, cizinko moje,
trpká budiž pouť kolem naděje:
slzami ať vykrytalizuje bolestná tvář,
jež sklouzla z obrazu a učinila se tělem člověka.

I tvá krev vytéká, cizinko moje,
ze stehů, jimiž osud sešil ránu
a bolestnou mě činí nehybný napjatý luk
na čímsi posázeném okraji možného.

Více však udivuje, sestro, cizinko moje,
z jedné a téže země a z jedné téže matky-
odlišný způsob tvého kroku:
kánon naruby, slovo a disciplína...
tam, kde pro mne býval jen vítr.

B e d ř i c h S t e h n o

Přišel čas

Že se už jen stmívá?
Že jen jednou zpívala labuť
a tys u toho nebyl?
Že tvou báseň minula kadeř anděla
a tvé dny už zní jen bambusem?

I tak je čas pokleknout
Je čas ulomit zelenou haluzku

Přišel čas milovat jako ponejprv

E' giunto il tempo

Quando già imbrunisce?
Quando solo una volta cantò il cigno
e tu non c'eri?
Quando i riccioli dell'angelo non s'accorsero della tua poesia
e i tuoi giorni risuonano come canne di bambù?

E' tempo d'inginocchiarsi
E' tempo di spezzare il ramo verde
E' giunto il tempo d'amare per la prima volta

Co zbylo

Na rozpukané třešně v starém sadu
filigránsky prší

Další léto
ujídá tvé tělo a duši

Píšeš těžce
ve změti dnů a nocí
Čvachtáš vrakovištém slov
Kolem vlci

Tvé staré básně
leží zaprášené v pokoji
za miskou z tepaného stříbra

Vše co zbylo z rautu nebeského jídla

Cos'è rimasto

Piove poco
sul ciliegio spezzato del vecchio frutteto
un'altra estate
divora un po' del tuo corpo e della tua anima

Scrivi con fatica
nel caos dei giorni e delle notti
Sguazzi nella discarica dei resti delle parole

Le tue vecchie poesie
giacciono impolverate nella stanza
dietro il piatto d'argento

Questo è ciò che resta di una cena celestiale

G u g l i e l m o T o c c o

il lontano rantolo dei tuoni

Il lontano rantolo dei tuoni,
l'odore della pioggia che mi avvolge,
il cielo scuro portano cupi presagi.
Dov'è che sei?
Hai portato con te le mie parole.

Zdálky chroptění hromů

Zdálky chroptění hromu,
pach deště, který mě halí,
temná obloha, poslové chmurných předpovědí.
Kde to jen jsi?
Odnesla sis sebou má slova.

...e sei

...e sei nei colori di questo indicibile tramonto,
nell'odore del sambuco che m'inebria,
negli occhi del barista che non comprende perché
sto sorridendo,

nello specchietto retrovisore della macchina,
nei tasti che sfioro appena, perché le mie parole ti giungano
più dolci.

Sei nel mio sguardo distratto, che qualcuno mi ha fatto notare,
e in quest'odio tremendo per gli amici che non mi lasciano
solo.

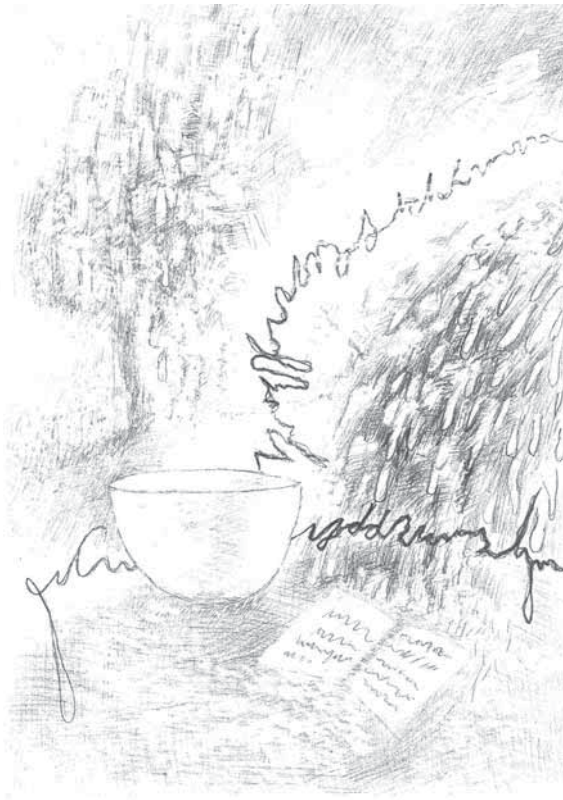
Sei in ogni goccia d'acqua della doccia che aumenta la febbre
e in ogni squillo del telefono prima della delusione.

Sei nelle mille parole che s'affollano e che non so pronunciare
e in quelle mille altre ancora da inventare

... a jsi

... a jsi v barvách tohoto nevýslovného západu slunce,
ve vůni bezu, která mě opájí,
v očích mládence za pultem v bistru, který nechápe,
proč se usmívám,
jsi ve zpětném zrcátku mého vozu,
v tlačítkách, jichž se sotva dotknu, aby má slova k tobě
dorazila co nejsladší.

Jsi v mém roztržitém pohledu, na který mě kdosi upozornil,
i v mé hrozně nenávisti k přátelům, co mi nedopřejí samotu.
Jsi ve sprše, v každé kapce vody, kterou narůstá má horečka,
i v každém zazvonění telefonu, po němž přijde zklamání.
Jsi v tisíci slov, hromadí se a já je nesvedu pronést,
i v tisíci dalších, která je třeba teprve vymyslet.

Marie Veselá

Mozartea

Má řeka je plná slunce,
mé malé clavicembalo
zvoní tisíci zvonků,
jak nikdy, nikdy
nehrálo.

Věřím v tebe, lásko,
ty, která žiješ na zemi,
ne na nebi,
věřím v tebe, i když
vím, že přijdou dny,
v nichž už se
nepotkáme.

Ze zahrady rozkoše
bylo mně jísti ovoce
rajské –
vy šťastné akordy
akordy sladké,
které jak víno rozpění,
je možné nemilovat?
Sbohem –
můj krásný plameni.

Mozartiana

Il mio fiume è pieno di sole,
il mio piccolo clavicembalo
suona mille suoni
come mai aveva fatto.
Credo in te, amore,
tu, che vivi in terra,
non in cielo,
credo in te, anche se so
che verranno giorni
quando non ci incontreremo.
Ho mangiato frutti celestiali
del giardino della voluttà.
Voi accordi felici
dolci accordi
che scorrete come il vino
è possibile non amarvi?
Addio,
bella fiamma.

Píseň o zlatohlávkovi

Modrá se dálka
modravá,
spí vrše²
v korytech
dávných řek,
pod závojem mlh
spí moje země,
moje Morava.
Spí zlatohlávek
v révoví
a čeká na slunce,
možná snad
je to i poklad sám,
když rozběhnou se
deště mezi vinohrady,
zazáří jako
drahokam.

Modrá se dálka
modravá,
den se budí
pod ptačími hlásky,
nikdy víc
a nikdy míň
ze mne nebude
než píseň
plná lásky.

Vysvětlivka: ² vršec, mn.číslo vrše – koš na lovení ryb

Il canto del fiorrancino

L'azzurro in lontananza,
dormono le nasse
nei letti
di antichi fiumi,
sotto il velo delle nebbie
dorme la mia terra,
la mia Moravia.
Dorme il fiorrancino
nella spalliera
e aspetta il sole,
forse si sente solo;
quando le piogge
si disperderanno tra le vigne,
manderanno un lampo
come una gemma.
L'azzurro in lontananza,
si sveglia il giorno
al canto degli uccelli,
niente di meno
e niente di più
da me non avrete
che una canzone
piena d'amore.

Životopisy autorů / Le biografie degli autori

Tommaso Cimino

*Tommaso Cimino (Lentini, 1979) non ama definirsi poeta e chiama le sue composizioni versacci zoppicanti e poesiucole. Ha studiato Lettere a Catania, dove si è laureato, e lavora come insegnante. Scrive versi da metà della sua vita, si è occupato dell'organizzazione di eventi culturali e di rassegne di poesia, e da qualche anno anche di critica d'arte presso una galleria di Siracusa. Ha curato e recensito diversi volumi di poesia e narrativa, ed ha pubblicato per gli amici, nel 2009, un volume di poesiucole intitolato **La discesa dal paradiso**.*

*Tommaso Cimino (Lentini, 1979) se nepovažuje za básníka a svým básnickým skladbám říká „kulhavé rýmy“ nebo „básničky“. Studoval literaturu v Katánii, kde svá studia i ukončil, pracuje jako učitel. Verše píše od půli svého života, zabýval se organizováním kulturních podniků a přehlídek poezie, už několik let se věnuje i kritice umění v jedné ze syrakuských galerií. Redigoval a recenzoval antologie poezie a prózy a v roce 2009 vydal pro své přátele sbírku „básniček“ s názvem **Sestup z ráje**.*

Michal Černík

Michal Černík se narodil 28. února 1943 v Čelákovících a zde také žil čtyři desítky let.

Vystudoval Pedagogickou fakultu UK v Brandýse nad Labem, obor čeština, historie, čtyři roky učil a od roku 1969 pracoval v Praze jako časopisecký a nakladatelský redaktor v různých funkcích až do odchodu do důchodu v roce 2005, jen v létech 1988-1989 byl předsedou Svazu českých spisovatelů. Vydal dvanáct básnických sbírek, šest publicistických knih a přes dvě desítky knížek veršů, veršovaných pohádek, pohádek a naučných knížek pro děti. Editorsky připravil řadu výtvarných publikací pro děti, několik knižních a zvukových výborů z české a světové poezie. Jeho verše a knížky pro děti byly přeloženy do více než deseti jazyků. V nakl. Balt-East vydal básnické

sentence *Kniha lidských přání* (2008) a sbírku veršů *Cena dětství* (2008), básnickou sbírku *Nechtěj obývat vichry* (2009). Od roku 1987 žije v Praze. e-mail: cernik.michal@volny.cz , www.michalcernik.cz

Michal Černík (28. febbraio 1943, Čelákovice), si laurea alla facoltà di pedagogia della Università di Carlo IV. (Lingea ceca, storia), professore di liceo, dal 1969 giornalista e redattore, dal 1988 al 1989 presidente dell' Unione degli scrittori cèchi, ha sul suo conto dodici libri di poesia, sei libri di saggistica e circa venti libri di favole in versi e di testi divulgativi per l'infanzia. È curatore di libri di arte figurativa per l'infanzia a delle antologie di poesia cca a estera. Le sue opere sono state tradotte in dieci lingue. La casa editrice Balt-East ha pubblicato le raccolte di versi **Il libro dei desideri della gente** (sentence poetiche, *Kniha lidských přání*) e **Il prezzo dell'infanzia** (*Cena dětství*, 2008) e **Non voler abitare gli uragani** (*Nechtěj obývat vichry*, 2009). Dal 1987 vive a Praga.

Lenka Daňhelová

Narodila se roku 1973 v Krnově. Je básnířka, spisovatelka, výtvarnice a překladatelka z italštiny, francouzštiny a polštiny. Pracovala jako novinářka, ekologická aktivistka, překladatelka, tlumočnice a finanční specialista. V současné době vede českou redakci mezinárodního literárního časopisu POBOCZA (Krajnice). Knižně jí vyšel román *Cizinci* (Balt-East, Praha 2004), v dvojjazyčné česko-srbské podobě vyšla sbírka *Neuvrščeno* (Treći Trg, Beograd 2009), v krátké době vyjde její sbírka *Pozdrav ze Sudet*. Její básně byly přeloženy do šesti jazyků a publikovány v mnoha českých i zahraničních časopisech a antologiích. Žije v Berouně nedaleko Prahy.

Je zakladatelkou sdružení Stranou, který již několikátým rokem pořádá v Berouně a na hradě Krakovci mezinárodní literární festival Stranou – evropští básníci naživo. Aktivně spolupracuje s různými mezinárodními sdruženími a vydavateli a přispívá do českých i zahraničních časopisů, zabývajícími se literaturou a kulturou (*Lirikon*, *Treći Trg*, *Poetikon*, *Host*, *Navýchod*, *Psí víno ad.*).

Lenka Daňhelová (1973 a Krnov) poetessa, scrittrice, artista e traduttrice dall'italiano, francese e polacco. Giornalista, attiva nella difesa dell'ambiente, traduttrice, interprete a specialista delle finanze.

Al momento è direttrice responsabile della versione ceca della rivista letteraria *Pobocza*. Ha pubblicato il romanzo *Stranieri* (Cizinci, Balt-East, 2004), la raccolta di poesie bilingua *Neuvrščeno* (Terčí Trg, Beograd 2009), in versione ceca e serba, in stampa è il libro di poesie *Saluti dai Sudeti* (Pozdrav ze Sudet). È stata tradotta in molte lingue nelle diverse riviste cèche e estere. Vive a Beroun, vicino a Praga.

È fondatrice dell'associazione *In disparte* (Stranou), a Beroun e al castello di Krakovec organizza festival di letteratura, *In disparte - poeti d'Europa dal vivo* ((Stranou – evropští básníci naživo). Collabora con diverse associazioni internazionali e editori e pubblica nelle riviste cèchi ed estere di letteratura e di cultura (*Lirikon*, *Trečí Trg*, *Poetikon*, *Host*, *Navýchod*, *Psí víno* ad.).

Antonín Drábek

Antonín Drábek se narodil 11.12.1939 v Kozlancech u Vyškova. Vystudoval chemii a ekonomii a pracoval většinu života jako technik, zveřejňoval odborné technické a ekonomické práce. Od roku 1992 se stal redaktorem časopisu *Baltika*, spisovatelem. Od roku 1995 vydal sobě i stovce dalších autorů celkem 135 knih (Antonín Drábek, *Balt-East*), hlavně beletrii a knihy pro děti. Publikoval pět básnických sbírek (sbírku *Příboj nad hladinou souzvuků* a *proseb*, drama *Posvícení*, veršované drama *Betsabé*, *Něžný obláček mezi plameny*, *Cesta na Sever*), veršovanou pohádku *Hrdinství kocoura Mourka*, povídkové knihy (*Něžné portréty*, *Trojúhelníky* a *Chirurg*), romány (*Rozloučení s první láskou*, *Dům v Karviné* a *Ztráta paměti*). Přeložil a přebásnil z ruštiny A. N. Afanasjeva *Ruské pohádky*, estonský román *Srdce medvědice* (N. Baturin). Účastňuje se v básnických i povídkových antologiích. Žije v Praze. E-mail: antonin.drabek@email.cz.

Antonín Drábek (11.12. 1939, Kozlany presso Vyškov). Studi di chimica e di economia, la maggior parte della sua vita ha lavorato come tecnico, ha pubblicato testi specializzati in tecnica e di economia. Dal 1992 redattore della rivista *Baltika* e scrittore. Nella sua Casa editrice (Antonín Drábek, *Balt-East*) ha pubblicato circa 140 libri tra cui anche suoi: cinque raccolte di poesie (*Mareggiata sopra la superficie di consonanze e preghiere*, *Sagra paesana*, *dramma in versi Betsabé*, *Nuvoletta tenera tra le fiamme*, *Viaggio verso il nord*), favola in versi *Léroiismi del gatto Mourek*, libri di racconti (*I ritratti teneri*, *Triangoli e Chirurgo*), romanzi (*L'addio al primo amore*, *La casa a Karviná* e *Perdita di memoria*). Dal russo ha tradotto *Le favole russe* di A.N.

Afanasjev, il romanzo "Cuore di una orsa" di un della scrittrice estone, N. Baturin, è presente in varie antologie di poesie e di novelle. Vive a Praga.

Vlasta Dušková

narodená v Českém Krumlově 1957, kde žije dodnes. Většinu svého života se věnovala básnické tvorbě, viz řadu almanachů (Plody slovočné, Úl, Vínó na klávesách, Rošády). V roce 2006 vydala básnickou sbírku Na vahách (Balt-East). Je členkou Jihočeského klubu Obce spisovatelů se sídlem v Českých Budějovicích. Poslední roky se věnuje též psaní povídek, které byly díky spolupráci s příhraničními kolegy prezentovány i v sousedním Rakousku (Střídavě jasno, Barevné kameny – vydané k výročí A. Stiftera). Její povídková tvorba se objevila v řadě almanachů (Měsíc, Česká sůl a slovenský Cukor). V roce 2008 vydala knihu Zatančí (Balt-East, 2008), která je završením její současné povídkové tvorby. Jejím povoláním je chemie, pracuje jako laborantka.

Vlasta Dušková (1957, Český Krumlov, città, in cui vive tuttora). Scrive poesie, ha pubblicato su antologie (I frutti di parole, Alveare, Vínó sulla tastirra, Arroccamenti). Nel 2006 Balt-East ha pubblicato il suo libro di poesie Sulla Bilancia (Na vahách). Scrive anche racconti, pabblicati grazie alla collaborazione degli amici austriaci, in Austria (Tempo incerto, Pietre colorate, per l'anniversario di A. Stifter). Suoi racconti sono apparsi in alcuni almanacchi (La luna, Il sale cèco e zucchero slovacco), nel 2008 pubblica libro di racconti Balla per me (Balt-East). Lavora in un laboratorio chimico.

Melina Gennuso

Melina è nata a Pachino, provincia di Siracusa. Ha vissuto la sua infanzia e adolescenza a Torino, da molti anni risiede in Emilia Romagna.

Ha partecipato a varie manifestazioni Letterarie dove le sue opere hanno ottenuto molteplici successi anche con primi posti. E' presente in numerose antologie.

Gestisce lei stessa un sito su Internet www.angolodivera.it dove, oltre ad alcune delle sue poesie, ospita amici con la voglia di scrivere, di emozionarsi come lei gettando su un foglio le sensazioni che sgorgano dall'anima, le parole mai dette....

“La poesia nasce dal dolore”, questo asserisce Melina, la quale pensa che solo trovandosi a tu per tu con il cuore colmo, allora i versi prendono forma...danzano, posandosi sul foglio bianco...

Melina se narodila v Pachinu v syrakuské provincii. Svě dětství a dospívání prožila v Turínu, už řadu let však žije v kraji Emilia-Romagna. Zúčastnila se mnoha literárních podniků, na nichž její díla získala řadu úspěchů a rovněž několika prvních cen. Je možno ji najít v mnoha antologiích. Má svůj vlastní internetový web, www.angolodivera.it, a v něm, mimo vlastní básně, hostí i své přátele, co mají chuť psát a zaznamenávat si dojmy, jak se slovy nikdy předtím nevyslovenými řinou z duše...

„Poezie se rodí z bolesti,“ tvrdí Melina. Je přesvědčena, že stačí se setkat se svým vlastním, city vrchovatým srdcem, aby verše nabyly své podoby... aby tančily po bílém listu papíru...

Filadelfo Giuliano

*È nato a Catania. Ha studiato letteratura italiana all' Università di Catania. Vive a Vicenza dove insegna nella scuola media. Traduce della lingua ceca. Nel 1989 ha vinto il Premio Città di Fucecchio con la raccolta di versi **Sognando di un'estate a venire**.*

*Nel 2005 insieme a Vítězslav Vlček pubblicato la raccolta **Solitudine autunnale**. Nel 2005 è anche uscito per Balt-East il suo romanzo in lingua ceca **Ritorno a Sicilia**. Nel 2008 pubblicato la raccolta **Přímořský déšť (Piogge rivierasche)**, Balt-East.*

Narodil se v roce 1952 v Katánii. Studoval italskou literaturu na univerzitě Katánie. Žije ve Vicenze, kde působí jako profesor italštiny. Je překladatelem české literatury.

*V roce 1989 dostal literární cenu „Città di Fucechio“ za sbírku **Sen o budoucím létě**.“*

*V roce 2003 vydali s Vítězslavem Vlčkem sbírku **Podzimní samota**.*

V češtině vyšel jeho román **Návrat na Sicílii** (Balt-East, 2005).
V roce 2008 vydal italsko-českou básnickou sbírku **Přímořský déšť' Piogge rivierasche**, Balt-East.

Dráža Holmannová

Narodila se v Hradci Králové roku 1978, kde současně i žije. V roce 2009 vystudovala lékařskou fakultu. Vydala tři sbírky básní (**Zpopelněné moře**, Repronis, 2007, dále s Terezou Valčíkovou **Neprůbojné citoběžky**, Tribun EU, 2008) a publikovala ve sborníku básní Společenství odmítnutých básníků. Třetí její samostatnou básnickou sbírku jsou **Nahá jablka, ta bez županu** (Balt-East, 2008). Na amatérském literárním serveru www.saspi.cz působí jako redaktorka. Externě pomáhá s redaktorskou prací i v nakladatelství Balt-East.

Dráža Holmannová è nata nel 1978 a Hradec Králové dove vive tuttora. Nel 2009 si è laureata in medicina. Ha pubblicato tre libri di poesia: **Il mare incenerito** (Zpopelněné moře, Repronis, 2007), **Neprůbojné citoběžky** (Tribun EU, 2008), con la Tereza Valčíková, la terza raccolta si chiama **Mele nude, quelle senza la vestaglia** (Nahá jablka, ta bez županu, Balt-East, 2008). Redattrice del server amatoriale www.saspi.cz. Partecipa ai lavori della redazione di Balt-East.

Kateřina Komorádová

Narodila se roku 1982. Původem z Jindřichova Hradce, nyní žije a pracuje v Praze, kde vystudovala žurnalistiku a poté mediální studia na Fakultě sociálních věd Karlovy univerzity. Poezii nejen píše, ale stala se tématem její diplomové a později i rigorózní práce. V roce 2009 vydala svou první básnickou sbírku „**Milostné desatero**“ (Balt-East). Svě básně publikuje také v mnoho časopisech a zazněly i v rozhlase v pořadu Zelené peří. Ve volném čase Kateřina ráda čte, píše, tančí, leze po stěnách, horách a kopcích nebo bruslí.

Kateřina Komorádová(1982), nata a Jindřichův Hradec, vive a Praga. Ha studiato giornalismo e comunicazioni mediatiche all' Università di Carlo IV. a Praga. Di poesia si occupa in veste di saggista e autrice.

*La sua prima raccolta di poesie, **I odieci commandamenti d'amore** (Milostné desatero, Balt-East) è del 2009.*

Publicata pure su riviste, viene letta alla radio.

Nel tempo libero legge, scrive, balla, scala le montagne, e pattina sul ghiaccio.

Michael Lorenc

Michael Lorenc se narodil roku 1943 v Olomouci, vystudoval konzervatoř a AMU, byl violistou, nakonec se stal dirigentem opery v Ústí nad Labem a symfonickým dirigentem v Praze. Jako dirigent působil také v zahraničí. Založil několik hudebních těles, např. Olomoucký komorní orchestr, vedl několik amatérských pěveckých sborů. V Praze se věnoval klubovým pořadům poezie a hudby. Četl svou poezii ve Viole, v Symbióze, ve Studiu Paměť, v literárním Klubu 8 a po celé republice. V Praze pořádá mezinárodní hudební festivaly.

*Měl několik výstav ze své výtvarné tvorby, věnuje se také ilustrátorské činnosti a píše hudbu k písňovým textům. Ke svým oceněním v oblasti vážné hudby přiřadil roce 2009 také cenu v oblasti literatury Zeyerův hrnek za sbírky *Urousaný orel* a *Srocení*.*

Je členem básnického sdružení KRB, Jihočeského klubu Obce spisovatelů a Obce spisovatelů. Nyní bydlí v Jižních Čechách.

*Michael Lorenc vydal následující básnické sbírky: **Průvody k popravám**, nakl. Šimon Ryšavý, Brno, 2001, **Visuté zahrady deště**, nakl. Carpe diem, Brumovice, 2005, **Les citadel**, nakl. Balt-East, Praha, 2005, **Monogramy**, nakl. Balt-East, Praha, 2005, **Bezdomovci duše**, nakl. Alfa-Omega, Praha 2006, **Urousaný orel**, nakl. Balt-East, Praha 2007, **Srocení**, nakl. Balt-East, Praha 2007, **Jízlivosti**, internetové nakl. Digizdat 2009, Kromě toho tiskl básně v mnoha almanaších. Jeho básně jsou čteny v rozhlase.*

Michael Lorenc (1943 a Olomouc) studi al Conservatorio a all'Accademie delle arti musicali, violinista, direttore d'orchestra nel teatro di Ústí nad Labem e di una orchestra sinfonica a Praga. Lavora anche all'estero. Fondatore di alcuni complessi musicali, tra cui orchestra da camera di Olomouc, dirige cori non Professional. Organizza manifestazioni di poesia a di musica a Praga, legge le sue

poesie nel Caffè Viola, Symbiôza dello Studio Memoriam, Club 8 altrove. Organizza i festival internazionali di musica a Praga.

Esponde le sue opere figurative, illustra libri, compone musica per le canzoni. Agli apprezzamenti nel campo di musica classica aggiunge i premi letterari, La Tazza di Zeyer per le raccolte di poesie L'aquila bahnatá dalla rugiada (Urousaný orel) e Raggruppamento (Srocení). È membro del Club degli scrittori di Bohemia meridionale e della Comunità dei traduttori. Ora vive nella Boemia meridionale.

Questi i suoi libri di poesia: I cortei verso le esecuzioni capitali (Průvody k popravám (Šimon Ryšavý, Brno, 2001), Giardini penduli di pioggia (Visuté zahrady deště, Carpe diem, Brumovice, 2005), Oresta delle citadele (Les citadel, Balt-East, Praga, 2005), Monogrammi (Balt-East, Praga, 2005), I senzatetto dell'anima (Alfa-Omega, Praga, 2006), L'aquila bahnatá dalla rugiada (Urousaný orel, Balt-East, Praga, 2007), Raggruppamenti (Srocení, Balt-east, Praga, 2007), Malizie (Digizdat, 2009). Pubblica anche su antologie, le sue poesie vengono lette alla radio.

Angelo Mattone

Angelo Mattone è nato a Catania dove vive e lavora.

Si è laureato in letteratura italiana all'Università di Catania. La sua può essere considerata una vita per la letteratura. Insieme a Filadelfo Giuliano ha dato vita a manifestazioni culturali che hanno animato la vita letteraria catanese.

Si occupa di critica letteraria per il settimanale I Vespri.

Angelo Mattone se narodil v Catánii, kde také žije a pracuje.

Vystudoval italskou literaturu na tamní univerzitě. Dalo by se říci, že žije literaturou a pro literaturu. Společně s Filadelfem Giulianim uspořádal řadu kulturních podniků, které oživily literární život v Catánii.

Své literární kritiky tiskne v týdeníku I Vespri.

Patrizia Milinovich

Milinovich Patrizia: sono nata l'1-12-1961 a Verona dove vivo tuttora e dove svolgo la professione d'insegnante di scuola primaria. Attratta dalla poesia fin dall'adolescenza, ho sempre scritto per "necessità" e per il piacere di farlo. Nel 2005 inizia una frequentazione assidua con un sito di poesia e da allora il mio interesse è maturato sempre più: la poesia oggi è, per me, un meraviglioso strumento con cui osservare il mondo e me stessa.

Narodila jsem se 1.12.1961 ve Veroně a tam dosud žiji, pracuji jako učitelka na obecné škole. Už když jsem dospívala, vábila mě poezie, píši pořád, jak „z nutnosti“, tak pro potěšení. V roce 2005 jsem usilovně participovala na jednom z webů poezie a od té doby můj zájem o psaní narůstá: dnes je pro mne poezie úžasným nástrojem, s jehož pomocí pozoruji jak svět, tak sebe samu.

Marcela Pátková Linhartová (1980)

Prožila dětství ve Velké Losenicí u Žďáru nad Sázavou. Absolvovala Pedagogickou fakultu Jihočeské univerzity, obor český jazyk a literatura a výtvarná výchova. Vyučuje na základní škole v Českých Budějovicích, kde také žije.

Své básně publikovala například v Dobré adrese, Hostu, Walesu, Psím víně, Tvaru, Britských listech, Pandoře, v Salonu a v deníku MF Dnes .

Ocenění získala v literárních soutěžích: Hořovice Václava Hraběte 2004, Literární květen 2005, Literární Varnsdorf 2006, Cena Františka Lazického 2007 a byla nominována na Drážďanskou cenu lyriky 2006. Její básně byly zveřejněny ve sbornících: Hořovice Václava Hraběte 2004/04, Signum 2006/05 (česko-německy), Jizvy na svých místech 2006/11 a Zpřítomnění 2008/12.

*Debutovala básnickou sbírkou **Bylas u toho...** (Brno: Host, 2006). Druhá sbírka básní nese název **Zpívat bláznům** (Praha: Pulchra, 2009).*

Marcela Pátková Linhartová (1980) ha trascorso l'infanzia a Velká Losenice vicino a Žďár nad Sázavou. Consegue la laurea in lingua ceca presso la Facoltà di pedagogia dell'Università della Boemia

meridionale. Letteratura dela prassi dell'arte figurativa. Insegna alla scuola elementare di České Budějovice, dove vive.

Queste le sue raccolte di le poesie nelle riviera Dobrá adresa, Host, Walesy, Psí vino, Tvar, Britské listy, Pandora, Salon a quotidiano MFDnes.

Viene premiata nei concorsi di letteratura Hořovice Václava Hraběte. Le sue poesie sono apparse nelle antologie.

Debutta con la raccolta **Eri presente** (Brno, Host, 2006), il secondo libro porta il titolo **Cantare ai matti** (Praga, Pulchra, 2009).

Maria Pia Monicelli

Sono nata a Napoli il 24 giugno del 1955, mamma gorgheggiava "pace mio Dio". La mia infanzia è stata un continuo spostarsi tra teatri e città nuove. Avere una mamma soprano e un papà violinista mi ha spalancato le porte allo spettacolo, quasi un obbligo. Cantante, attrice, conduttrice radiofonica sono stati i miei lavori principali, accanto a grossi artisti, da Oreste Lionello, Dorelli, Antonella Steni, Leo Gullotta etc e nel cinema Sordi in particolar modo. Però la passione per la poesia, nata a sei anni, l'ho sempre coltivata. Scrivevo i testi delle mie canzoni... poi ho messo la musica da parte e ho preferito scrivere solo poesie... rappresentare il mondo a modo mio. Il mio mondo interiore e quello che avrei voluto fosse il presente all'esterno. Continuo a scoprire parti di me e questo scavare, a volte porta sofferenza. Maria (il mio vero nome è Maria Pia Moscatiello, Monicelli era il nome d'arte di mamma, avendo iniziato a fare teatro con lei da bambina, mi è rimasto addosso)...

Narodila jsem se v Neapoli 24. června 1955, matka si prozpěvovala „mír, můj bože“. Mé dětství, to bylo putování od divadla k divadlu a z jednoho města do druhého. Mít matku, která zpívá soprán a tátu houslistu, to mi otevřelo dveře do světa spektaklu, byla to bezmála povinnost. Zpěvačka, herečka, rozhlasová konferenciérka, to byly mé hlavní pracovní oblasti spolu se slavnými umělci jako Oresto Lionello, Dorelli, Antonell Steni, Leo Gullotta a další. Ve filmu to byl především Sordi. Tíhnutí k poezii se u mne objevilo už v šesti letech, a trvale jsem se jí pak věnovala. Psala jsem si texty k písničkám, pak jsem hudbu odložila stranou a psala jen básně. Chtěla jsem zobrazit po svém svět, svět vnitřní i přítomnost, jakou bych bývala ve světě mimo sebe samu

chtěla. Neustále objevuji nové a nové části své osoby a to někdy bolí. Mapia (mé pravé jméno je Maria Pia Moscatello, Monicelli bylo umělecké jméno mé matky a jelikož jsem už jako holčička vystupovala v divadle s ní, už mi zůstalo)...

Anila Resuli

Anila Resuli nata in Albania nel 1981, trasferitasi in Italia nel '97, scrive poesie fin dai tempi dell'infanzia. Attualmente vive con il marito in provincia di Milano, dove continua gli studi di Mediazione Linguistica e Culturale, dedicandosi alla lingua cinese e alla lingua giapponese. In ambito poetico collabora con Roberto Ceccarini sul progetto lettura di **Oboe Sommerso** leggendo diversi testi poetici di autori contemporanei editi e non; con Antonio Diavoli in ambito di audiopoesia; con Stefano Guglielmin sul sito **Blanc de ta nuque** per la rubrica e le traduzioni di poesia albanese contemporanea. È citata da Maurizio Cucchi sulla rivista "Specchio" inserto de La stampa ed è presente con una ampia selezione di poesie sulla rivista Le voci della Lunamarzo 2007 e una ampia selezione appare nell'antologia Nella borsa del viandante (con nota critica di Chiara De Luca, Fara Editore, 2009). Nel 2009 fonda la casa editrice **Clepsydra** (e-book di poesia e fotografia, senza scopo di lucro).

Anila Resuli se narodila v Albánii v roce 1981 a v roce 1997 se přemístila do Itálie. V současné době žije v milánské provincii, studuje lingvistickou a kulturní mediaci a čínštinu a japonštinu. Co se poezie týče, spolupracuje s Robertem Ceccarinim na projektu Oboe soomerso (Potopený hobj) čtením současných vydaných i nevydaných básníků. S Antoniem Diavolim se zabývá audiopoezií a se Stefanem Guglielminim na webu Blanc de ta nuque vchází do oblasti překladů současné albánské poezie. Mario Cucchi ji zmiňuje ve svém časopise „Specchio“ (Zrcadlo) v příloze La stampa a větším počtem svých básní je přítomna v časopise Le voci della luna (Hlasy luny) v březnu 2007 a mnoha svými básněmi obohacuje i antologii Nella borsa del viandante (V brašně poutníkův) v doprovodu kritické poznámky Chiary de Luca, vydané nakladatelstvím Fara editora v roce 2009. V roce 2009 pak zakládá sama nakladatelství Clepsydra (neziskový e-book poezie a fotografie)

Kateřina Rudčenkov

Narodila se 12. 4. 1976 v Praze, je básnířka a dramatička. Absolvovala Konzervatoř Jaroslava Jeřka, obor tvorba písňového textu a scénáře a Provozn-ekonomickou fakultu České zemdlsk univerzity v Praze.

V Edici současné české poezie vydala tří bsnck sbírky: **Ludwig** (1999), **Není nutné, abyste m navštěvoval** (2001) a **Popel a slast** (2004). Knížku povídek **Noci, noci** vydalo nakladatelství Torst (2004), divadeln hru **Niekur** nakladatelství Vtrn mlýny (2007). Výbor z druhé sbírky „...není nutné, abyste m navštěvoval/...nicht nötig, mich zu besuchen“ vyřel v esko-nmeck verzi v rakouskm nakladatelství Wieser Verlag v Klagenfurtu v roce 2002.

Její divadeln hru **Frau in Blau** uvedlo inohern studio st nad Labem roku 2004 <http://rudcenkova.freehostia.com/fotousti.htm> Hru **Niekur**, za nž obdrřela 2. msto v dramatick soutěži Cen Alfréda Radoka 2006, uvedlo v prosinci 2008 prařsk Divadlo Ungelt. Hru **as třeřnovho dmu**, kter postoupila do finále Cen Alfréda Radoka 2007, uvedlo v červnu 2008 ve scnickm ten newyorsk Immigrants' Theatre, rozhlasovou podobu odvysílala stanice Ro Vtava v lednu 2009. V roce 2003 obdrřela německou bsnckou Cenu Huberta Burdy (Der Hubert-Burda-Preis fr junge Lyrik v rámci udlen Hermann-Lenz-Preis). V roce 2007 absolvovala msdn rezidenn pobyt pro zahranin dramatiky v Royal Court Theatre v Londn. řije v Praze.

Kateřina Rudčenkov (12.4.1976, Praga) poetessa e autrice di opere teatrali, ha frequentato il Conservatorio di Jaroslav Jeřek e la facolt di economia gestionale dell'Universit agricola a Praga.

I suoi libri di poesia sono stati pubblicati nella Collana della poesia contemporanea: Ludwig (1999), Non  necessario che mi venga a visitare (2001) e Cenere a volutt (2004). Il libro di racconti Notti, notti  stato pubblicato da Torst (2004), il dramma Niekur dalle Casa editrice Vtrn mlny (2007). Una selezione delle sue poesie viene pubblicata, con il testo a fronte, dalla Casa editrice austriaca Wiesner Verlag di Klagenfurt nel 2002.

Il dramma Frau in Blau (Donna in blu)  stato messo in scena presso il „inohern studio“ di st nad Labem. Il dramma Niekur, che ha ottenuto il secondo posto al premio teatrale „Alfred Radok“  stato messo in scena dal teatro praghese Ungelt. Il suo dramma Il tempo

del fumo del ciliegio è arrivato in finale del concorso ed è stato letto nel Immigrants Theatre di New York, nella forma radiofonica fu trasmessa dalla ČRo Vltava nel gennaio del 2009. Nel 2003 ha ottenuto il premio Hubert Burda (Der Hubert Burda- Preis für junge Lyrik nell'occasione dell'assegnazione di Hermann-Lenz-Preis) e nel 2007 ha partecipato al soggiorno per i scrittori di teatro stranieri al Royal Court Theatre di Londra. Vive a Praga.

Daniela Cattani Rusich

Daniela Cattani Rusich nasce per caso a Milano, da madre greca e padre friulano. Il suo sangue misto pullula anche dei geni turchi della nonna, di quelli slavi del nonno e di quelli armeni dei bisnonni...Inizia a scrivere poesie all'età di otto anni; col tempo, oltre alle altre sue molte passioni - la musica, il canto, il ballo e le arti figurative, la natura - approfondisce sempre più il suo primo grande amore: la scrittura. E' pubblicista e insegnante, segue la biblioteca e il sito d'Istituto. La sua prima opera edita, del 2006, viene inserita nel volume L'angolo fatato, collana Fantagraphia - Liberodiscrivere editore. Numerosi suoi testi sono presenti in antologie di autori vari (Aletti, Perrone e altre case editrici). Ottiene alcuni riconoscimenti, segnalazioni di merito, il primo premio nella sezione racconti, al concorso artistico internazionale "Them romano" 2008 con Porrajmos-l'olocausto zingaro e il primo premio a Un monte di poesia 2009 con la lirica "Segreta". La sua silloge "Rendimi l'anima"-Edigiò edizioni, uscita nel 2008, è arrivata al concorso nazionale "Poetando" della Albus e finalista a quello della Montedit. Nel 2009, la bellissima esperienza di "Malta Femmina" si concretizza in un romanzo corale edito da Zona, scritto da quindici autrici di tutta Italia, al quale ha partecipato con entusiasmo nel ruolo della zingara Kali. Daniela realizza videopoesie, spesso legge in occasione di presentazioni ed eventi, organizza corsi sul territorio e fa parte della redazione del sito Poetika.it. Sta scrivendo il suo primo romanzo.

Daniela Cattani Rusich se narodila, náhodou, v Miláně, matka byla Řekyně, otec z Friulská. V krvi má však po babičce i geny turecké, jihoslovanské po dědečkovi a arménské po pradědečkovi a prababičce...

Poezii začala psát, když jí bylo osm. Má sice mnoho jiných lásek,

hudbu, zpěv, tanec a výtvarné umění i přírodu, své lásce první, psaní, se však věnuje i nadále. Publikuje v novinách a časopisech, sleduje knižní novinky a internet.

Její první publikovaný text z roku 2006 byl zařazen do antologie *Očarovaný kout (L'angolo fatato)*, kterou v edici *Fantagraphia* vydal nakladatel *Liberodiscrivere*. Její texty se objevují v mnoha antologiích, vydávaných například nakladateli *Aletti, Perrone* a dalšími. Získala řadu ocenění a uznání, první cenu v sekci povídek na mezinárodní umělecké soutěži „*Them Romano*“ 2008 textem *Porrajmos - cikánský holocaust*, a rovněž první cenu v soutěži „*Un monte di poesia*“ (*Hora poezie*) básní „*Segreta*“. Soubor jejích básní „*Rendimi anima*“ (*Vrať mi duši*), který vyšel v roce 2008 v nakladatelství *Edigiò edizioni*, se umístil jako třetí v národní soutěži „*Poetando*“ pořádané *Albusem*, a dostal se do finále v soutěži uspořádané nakladatelstvím *Montedit*.

Svůj překrásný zážitek z „*Malta Femmina*“ uložila do románu vytvořeného patnácti autory z celé Itálie a vydaného nakladatelstvím *Zona*. *Participovala* na něm nadšeně v roli cikánky *Kali*.

Daniela vytváří videopoezii, často předčítá své básně při různých příležitostech, organizuje různé kurzy a je členkou redakce televizního webu *Poetika.it*. Píše svůj první román.

Bedřich Stehno

Bedřich Stehno se narodil 13. února 1943 v Praze. Po studiích na *PF UK* pracoval jako učitel, po roce 1968 jako silniční dělník, kulisák v pražském *Divadle na Vinohradech* a později jako pracovník střediska vrcholového sportu. V devadesátých letech se k učitelování vrátil. V nakladatelství *Československý spisovatel* mu postupně vyšly básnické sbírky *Kůže na zip*, *Hořké nápoje* (sbírce byla udělena cena nakladatelství) a *Prstény a steny*. Po dvaceti letech odmlčení vydal básnickou sbírku *A střepy zase rozhod'*. Žije v *Lysé nad Labem*.

Bedřich Stehno (13. febbraio 1943, Praga). Ha studiato all'Università di Carlo IV, professore nelle scuole medie, nel 1968 operaiò alle costruzione a manutenzione del manto stradale, operaio tecnico al Teatro di prosa di Praga, impiegato di un Centro sportivo, dal 1989 di nuovo professore alle scuole medie. La casa editrice *Československý spisovatel* ha pubblicato i suoi libri di poesia ***La pelle con la cerniera*** (*Kůže na zip*), *Bevande amare* (*Hořké nápoje* - il premio di Casa

editrice) e **Anelli e lamenti** (*Prsteny a steny*). Dopo venti anni di silenzio ha pubblicato libro di **E i frammeti li butti via ancora**. Vive a *Lysá nad Labem*.

Guglielmo Tocco

Siciliano di Lentini, Guglielmo Tocco (1947), ha fatto e continua a fare svariate esperienze artistiche: narrativa, poesia, teatro, pittura, video. Scrive anche su alcuni giornali. Ha ideato e realizzato i „Luoghi gentili“, poesie scritte su grandi pannelli di ceramica e collocate sui muri di diverse città siciliane e il „San Valentino in poesia a Lentini“, festa annuale della poesia d'amore che coinvolge centinaia di poeti e appassionati.

Ho scritto e pubblicato: *Cchiù scuru di menzanotti*, *Storie minime*, *Ribellioni di Metis* (narrativa), *I Santi mattri di Lentini*, *Attualità di Carlo Lo Presti*, *Il lago rubato*, *L'impresa economica templare* (saggi). Ha curato le antologie di poesie di *San Valentino Rose rosse*, *rose blu*, *Poesie in piazza*, *Hai destato la luna*, *Ogni vota ca ti viru m'amburugghiu*, *Si tuttu u munnu, si tuttu l'universu*, *Ccu tia lu sonnu miu pessi la paci*, *L'omu a la donna offri rosi e ciuri*, *Riavrň i tuoi occhi*, *Dammi la tua notte*, ha realizzato i video *Graziella fumava le alfa*, *La pastasciutta*, e i documentari *Quindici scultori sulla sponda del fi ume*, *Motta Camastra* e *Valle dell'Alcantara*, ha diretto le riviste *Ripresa Economica* e *Le cicogne*.

Sicilián z Lentini, realizoval a pokračuje v realizaci různých uměleckých zkušeností, týkajících se vyprávění, poezie, divadla, malby a videa. Píše také do několika časopisů. Je ideovým tvůrcem a realizátorem projektu „Půvabná místa“, tedy poezie vyjádřené na velkých keramických panelech a na zdech různých sicilských měst – a také každoroční slavnosti milostné poezie „Svatý Valentin v poezii v Lentini“, který shromažďuje stovky básníků a nadšenců.

Napsal a publikoval mimo jiné: **Nejmenší příběhy**, **Vzpoury v Metis**, **Ukradené jezero**, eseje **Hospodářské podniky templářů**, pečoval o básnické antologie ze svatovalentinských slavností **Červené a modré růže**, **Poezie na náměstí**, **Probudila jsi měsíc**, **Dej mi svou noc**. Realizoval video nahrávky **Graziella kouřila alfy** a **Makaróny** a dokument **Patnáct sochařů na břehu řeky...** řídil noviny **Ripresa Economica** a **Le cicogne** (Çàpi).

Marie Veselá

Marie Veselá (nar. 1947 v Třebíči), vzděláním zdravotní sestra – maturovala v r. 1966 a v tomtéž roce uveřejnila své první básně v regionálním tisku. Od r. 1966 žije trvale v Brně, kde i publikuje. Od r. 1990 se její verše objevují např. v Haló novinách, Echu, Naší pravdě, regionálních tiskovinách aj. Literárně přispěla do řady almanachů. Otextovala také několik písní, např. pro skladatele Ladislava Kozderku a soubor Moravěnka. Je členkou Unie českých spisovatelů, zakládající členkou Výboru národní kultury a organizátorkou řady úspěšných kulturních pořadů.

Její doménou je lyrická poezie. Inspiruje ji hudba a biblické motivy. Do základu všech jejích sbírek je zabudován pozitivní vztah k životu, především k lásce ve všech podobách, vzpoura proti nespravedlnosti a krutosti, opírá se o filozofii M. Gándhího a M. L. Kinga.

Doposud vydala básnické sbírky: **Herbář** – básně o květinách, zahrnující tvorbu z let 1991–1993 (1993); **Píseň o růži temně rudé** (1995). Dvě následující sbírky vydala opakovaně: **Písně o řece Svratce** – s brněnskými tématy (2004); **Moravská poema** – věnovaná výročí Leoše Janáčka (2004). V básnickém výboru **Nejen o lásce** (Balt-East, 2008) je zahrnuto těchto několik jejích sbírek, včetně **Breviře**–básní pro maminku.

Marie Veselá (1947 a Třebíč), infermiera. Vive a Brno, scrive a su Haló noviny, Eco, Naše pravda, a nelle pubblizationi regionali. Scrive diversi almanacchi, scrive testi canzoni (comolessa Moravěnka e compositore Ladislav Kozderka).

Fa parte scritta dell'Unione dei scrittori cèchi, membro fondatore del Comitato della cultura nazionale e organizzatrice di molte manifestazioni culturali di successo. Le sua poesia trova la sua ispirazione nella musica e nei testi biblici. I suoi testi esprimono un rapporto positivo con la vita, l'amore in tutte le sue forme, la ribellione contro le ingiustizie e la crudeltà.

Libri di poesia: **L'erbario** (Herbář, 1993), **Canzone della rosa rossoscura** (1995), **Canzone su fiume Svratka** (2004), **Poema moravo** (2004, per l'anniversario di Janáček). Una selezione delle sue poesie è stata pubblicata da Balt-East nel 2008.

Obsah/Descrizione

Tommaso Cimino.....	3
Michal Černík.....	9
Lenka Daňhelová.....	14
Antonín Drábek.....	16
Vlasta Dušková.....	20
Melina Gennuso.....	24
Filadelfo Giuliano.....	28
Dráža Holmannová.....	30
Elena Chiodi	34
Kateřina Komorádová.....	36
Michael Lorenc.....	40
Angelo Mattone	44
Patrizia Milinovich	47
Maria Pia Monicelli.....	49
Marcela Pátková Linhartová.....	54
Anila Resuli.....	56
Kateřina Rudčenková.....	58
Daniela Cattani Rusich.....	60
Bedřich Stehno.....	64
Guglielmo Tocco.....	67
Marie Veselá.....	70
Životopisy / <i>Le biografie degli autori</i>	74

Údaje o knize

Autoři: Tommaso Cimino, Michal Černík, Lenka Daňhelová,
Antonín Drábek, Vlasta Dušková, Melina Gennuso, Filadelfo Giuliano,
Dráža Holmannová, Elena Chiodi, Kateřina Komorádová, Michael Lorenc,
Angelo Mattone, Patrizia Milinovich, Maria Pia Monicelli, Marcela
Pátková Linhartová, Anila Resuli, Kateřina Rudčenková, Daniela Cattani
Rusich, Bedřich Stehno, Guglielmo Tocco, Marie Veselá

Název: *Dammi la mano, gioia mia*
Podej mi ruku, radosti moje

Do češtiny přeložil: Zdeněk Frýbort

Do italského přeložil: Filadelfo Giuliano

Editor: Antonín Drábek

Ilustrovala: Lenka Čočková

Ilustrace obálky: Radka Šimková

Vydal: Antonín Drábek, Balt-East, Ke Škole 1398/1,
14900 Praha 11, tel. 272919005

Vydání: první, červen 2010

Počet stran: 100

Pořadí: 141. publikace Balt-East

Tisk: Art D - Grafický ateliér Černý s.r.o

ISBN 978-80-87283-29-5

Doporučená cena 130 Kč

